

တက္ကသိုလ်

နေပင်းအောင်

ဝပ်အင်းစ်ရှောက်ကျန်း

ကျောက်စိမ်းခြင်္သေ့

ပထမပိုင်း

အခန်း (၁) ထက်ကြပ်မကွာ

တီယန်မြို့တွင် စိန်ဟိုတယ်သည် အကြီးမားဆုံး အခန်းနားဆုံးနှင့် နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ။

အမြဲတမ်း မိုးမချုပ် နေမဝင်မီကပင် အခန်းများမှာ လူပြည့်နေလေ့ ရှိသည်။ ။

မုယုသည် စိန်ဟိုတယ်အား အခြားတည်းခိုသူများကဲ့သို့ပင် အထူး နှစ်ခြိုက်သဘောကျနေသူ ဖြစ်ပေသည်။ ။

သူသည် အသားဖတ်များကို အရသာခံ၍ စားသောက်နေ၏။

ဆာလောင်မှုများ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် ပပျောက်သွားပြီး လန်းဆန်းသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ...

ဟိုတယ်အတွင်းသို့ လူခြောက်ယောက် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ။

အားလုံးလိုလိုပင် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူတို့ သည် မုယုနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာ ကြားလိုက်ကြ၏။

မကြာမီ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာရာ သူတို့ သည် အငမ်းမရပင် စားသောက်လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုသို့ စားသောက်နေရာမှ အတော်ကလေး အရှိန်ရလာသော အခါ တွင် တစ်ယောက်က စတင်၍ ပြောလေသည် ။

"ဒီနှစ်ထဲ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ဝင်နေသလဲမသိဘူး၊ အခုဆိုရင် တို့ သွေးသောက်ထဲက နှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီကွာ"

တစ်ဦးကလည်း အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ရာမှ ...

"ဟုတ်တယ် ... မိုးနဂါးရှစ်ဖော်ဆိုတာ နာမည်ပဲ ရှိတော့တယ်"

မုယု အံ့ဩစွာဖြင့် နားစွင့်မိသည် ။

"လက်စသတ်တော့ ဟိုပေနယ်က နာမည်ကြီးနေတဲ့ မိုးနဂါးရှစ်ဖော် ဆိုတာပါလား"

သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှာ တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကို လှမ်းမေး လိုက်၏။

"အစ်ကိုကြီး ... ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားတွေကို ဒုက္ခပေးနေတာ ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိ၊ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိလို့ ၊ ငါ စဉ်း စားရကြပ်နေတာပေါ့ကွ"

တစ်ယောက်က မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်းပြော၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ရန်သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဒုက္ခပေးနေဦးမှာ ပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ရန်သူဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို မုန်းနေတာ မ

ဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ဖွဲ့လုံးကို သတ်ပစ်ချင်နေပုံ ရတယ်၊ တို့ တစ်တွေ ကြပ်ကြပ်သတိထားနေမှ တော်လိမ့်မယ်"

ယင်းအခိုက်မှာ ပင် ...

ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းမ၏ ဝင်ပေါက် တံခါးရွက်နှစ်ရွက် ကြမ်းတမ်းစွာ ပွင့်ထွက်သွားပြီး တံခါးဝတွင် ခက်ထန်သော အသွင်နှင့် လူထွားကြီးတစ်ဦး ရပ်လျက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ။

ထိုသူမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ပါးမြိုင်းမွေး ထူလပျစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုပါးမြိုင်းမွေးနှင့် လူသည် မိုးနဂါးအဖွဲ့သားများ အနီးရှိ စားပွဲတွင် ကြမ်းတမ်းစွာ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် မိုးနဂါး တစ်ယောက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျုပ် ဒီမှာ ထိုင်လို့ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး နော်"

တစ်ယောက်က ပြန်ပြော၏။

"ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ထိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာ မဖြေ

စံပါဘူး"

လူကြမ်းကြီးက ...

"တကယ်လို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မထိုင်ဘူးဆိုရင်ကော"

မိုးနဂါးခြောက်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ...

မိုးနဂါးခေါင်းဆောင်ကျင်းစန်းက ထိုသူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

"လူကြီးမင်း ... စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောပါ။ ကျုပ်တို့ က ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံနေကြတာပဲ"

ကျင်းစန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ထိုလူကြီးသည် ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး တစ်ချက် ဂွေကြည့်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ က တစ်ဖွဲ့သားတည်း ထင်တယ်"

ကျင်းစန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်"

"အမည်နာမလေးများ ရော မသိရဘူးလား"

ကျင်းစန်းက သူ့လူများကို လက်ညှန်ပြလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ တစ်တွေဟာ နီးနဂါးရစ်ဖော်ပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကျင်းစန်းလို့ ခေါ်တယ်"

ထိုလူသည် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် အသွင်ဖြင့် မိုးနဂါးတို့ ၏ စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ကို ယူ၍ မော့သောက်လိုက်သည် ။

"ကျုပ်က ဘယ်သူတွေများ လဲလို့ ... လက်စသတ်တော့ မိုးနဂါးရှစ် ဖော်ပါလား"

ထိုသို့ပြောပြီး မိုးနဂါးအဖွဲ့သားများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ရေရွတ်နေ လိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ မိုးနဂါးရှစ်ယောက်ကလည်း ခြောက်ယောက်တည်းပါ လား၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ"

ကျင်းစန်း၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ။

"ဒါက ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေကြီး နာမည် ကော မသိရဘူးလား"

ထိုလူကြီးသည် သူ့အား မမေးသကဲ့သို့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အရက် တစ်ခွက်ကို ထပ်မံ ယူသောက် လိုက်လေ၏။

ကျင်းစန်းက မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ နာမည်ကို သိပါရစေ"

ထိုလူကြီးသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

"ကျုပ်နာမည် ရှိဖုန်းလို့ ခေါ်တယ်"

ကျင်းစန်း ထိုအမည်ကို မကြားဖူးပါ။

ထိုစဉ် ...

မိုးနဂါးအဖွဲ့မှ တစ်ယောက်၏ အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည် ။

"ဆရာကျင်းစန်း ဒီလူကို ဒီလောက်တောင် အောက်ကျခံ စကားပြောမနေနဲ့ ၊ သူက စော်ကားနေမှ တော့ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းပြ

လိုက်ရအောင်"

ရှိဖုံးဆိုသူသည် ထိုအသံရှင်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်၏။ သူ့အား အထင်သေး၍ ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်မှန်းလည်း ရှိဖုန်းက သိရှိလိုက်၏။

"ရတယ်၊ ငါကလည်း မင်းတို့ နဲ့ သိပ်ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

ရှိဖုန်းသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည် နှင့် သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲခုံအား လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ခုတ်လိုက်၏။

"ဝုန်း"

ကျင်းစန်းမှ အစ အားလုံးသော လူများ ၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကြသည် ။

ရှိဖုန်း၏ အတွင်းအားသည် လွန်စွာ ကောင်းနေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျင်းစန်းက ရှိဖုံးအား အကဲခတ်ရင်း ...

"မိတ်ဆွေရဲ့ ပညာက ချီးကျူးလောက်ပါတယ်၊ ဘယ်နယ်ကလဲဆိုတာ မသိရဘူးလား"

ရှိဖုန်းက ရယ်လိုက်သည် ။

"ကျုပ်က နယ်တကာလှည့်ပြီး မလွဲမရှောင်သာတဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်နေရတဲ့ လူပါ"

ကျင်းစန်းက ပြန်၍ မေးလိုက်သည် ။

"ခင်ဗျားရဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ ကော ပါသလား"

ရှိဖုံးက ရယ် လိုက်လေသည် ။

"သိပ်ပါတာပေါ့"

ကျင်းစန်းသည် အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ၏ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်လေသည်။ ။

"ကျုပ်လူနှစ်ယောက် ကျဆုံးရတာ ခင်ဗျားပယောဂ ပါမယ်ထင်တယ်"

ရှိဖိုးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့သည်။ ။

"ဘာလဲ ... မင်းတို့ လူတွေ ကျားဆွဲသလို ဆွဲသွားပြီး အသတ်ခံရလို့လား"

ကျင်းစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

ထိုစဉ် ...

မိုးနဂါးအဖွဲ့သားတစ်ယောက် လှမ်းပြောလိုက်၏။

"အစ်ကိုကြီးကျင်းစန်း သူ့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့၊ ဝိုင်းဖမ်းပြီး သတ်မယ်"

ပြောစဉ်မှာ ပင် ရှိဖိုးသည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပြုလိုက်၏။

"ဝုန်း"

စားပွဲအား ညာလက်သီးဖြင့် ထုချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များ သည် မိုးနဂါးအဖွဲ့သားများ ထံ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ ။

မိုးနဂါးများ သည် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားကြသည်။ ။

ရှိဖုံးက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ...

"မင်းတို့ မိုးနဂါးအုပ်စုဟာ ဒီလိုပဲ အမြဲ အုပ်စုနဲ့ ဝိုင်းတိုက်နေကြတာ ပဲလား"

မိုးနဂါးတစ်ယောက်က ပြန်အော်ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောနဲ့ ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ် "

ပြောပြီး ရှိဖုံးအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည် ။

ရှိဖုံးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးအား ကိုင်၍ ယမ်းလိုက်ရာ ခန်းမတစ်ခု လုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

ရှိဖုံး၏ သိုင်းပညာသည် လွန်စွာမှ အဆင့်မြင်လှပေသည် ။

သူသည် လူခြောက်ယောက်၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မှုကို အသာအယာ ရှောင်တိမ်း၍ ပြန်လည် ခုခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ယင်းသို့ ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည့် ကြားမှ ရုတ်တရက် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကာ ထုပ်တန်းကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်၏။

မိုးနဂါးအုပ်စုများက သူ့အား ခုန်၍ တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ကြံစည် လိုက်စဉ်မှာ ပင် ရှိဖုံးသည် လျှပ်ပြက်သလို လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ ရောက်သွားတော့သည် ။

ရှိဖုံး လှုပ်ရှားပုံမှာ မြန်ဆန်လှသည် ။

လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ပင် သူသည် ဟိုတယ်အပြင် ဘက်သို့ ခုန်ထွက်ရောက်ရှိ သွားလေတော့၏။
